

Predikan Bönsöndagen 2024

1 Mos.18:26-32, Ef.3:14-21, Luk.18:1-8

Bön med förhinder

I en bibelstudiegrupp som jag ledde kom vi ibland in på bön, och en gång sa en i gruppen, än äldre diakon så här:

Jag har bett för många människor, sjuka och människor med problem, och ibland under många år, men ingenting ha hänt. De sjuka har inte blivit friska och problemen har inte försvunnit.

Jag vet att hon inte är ensam om den här erfarenheten. Det är också min erfarenhet. Vi som ber troget och uthålligt kan verkligen känna oss som den där påstridiga änkan som plågar domaren med sitt tjatande och eviga springande, för att hon ska få ut sin rätt. Här handlar det ju om hennes egen rätt, men det kunde ju lika gärna ha varit någon annans rätt. Gud verkar vara som den där domaren; ovillig och trög att svara. Vi får inte vad vi vill och det blir inte som vi hoppas på.

Och när det är så här, och det vet alla bedjare att det är, då finns det ju olika svar på varför det är så här:

1. Det finns ingen Gud. Våra böner är vår hjälplöshet och vanmakt som vi riktar rätt ut i tomma luften. En Gud som inte finns kan ju inte svara på några böner. De som inte tror på Gud har alltså rätt. Bön är meningslös.

1. Det är något fel på vår tro. Vi tror inte tillräckligt starkt på att Gud verkligen hör bön. Jesus säger ju själv att om vi hade tro bara som ett senapskorn så skulle vi kunna förflytta berg. Jag kan inte flytta berg med min tro. Kan du?

2. Vi ber om en sak men Gud ger oss något annat. Vi fattar inte att Gud svarar för vi är så upptagna av oss själva och våra behov. Av Jesu liknelse kan vi ju förstå att Gud faktiskt kan låta oss vänta. Man kan få sitta länge i Guds väntrum sa biskop Ytterberg i Västerås en gång, och han visste nog vad han talade om.

3. Vi förväntar oss kanske att bön ska fungera på samma sätt som när Jesus vandrade på jorden. Vi hör ju aldrig att han sa till en människa; nej jag botar dig inte, jag hjälper dig inte, du får vänta, hur länge kan jag inte säga. Han botade så många han orkade med, och det hände att han uppväckte döda. Men han gör det inte nu. Om han skulle göra samma sak nu skulle säkert våra kyrkor vara överfulla av sjuka och lidande människor. Någon gång kan det hända att en obotligt sjuk blir frisk, men ofta händer det ju utan att vi hatr bett om det. Gud verkar gripa in helt oberoende av våra böner.

Men vad är det då för mening med bön kan man fråga sig.

Varför fortsätter vi att be trots att vi ganska sällan säkert kan säga att Gud svarar. Jesus försäkrar ju gång på gång att om vi ber om något i hans namn, vad som helst, så ska han svara, och ge oss det vi ber om.

Kanske det ändå till slut är något fel på våra böner. Vi kanske inte förstår vad det betyder att be i Jesu namn. Och även om vi är flera som kommer överens om att be om något, som han säger i ett annat sammanhang, så blir det ju sällan som han lovar, att han ska göra det vi ber om.

Är vi inte tillräckligt fromma och troende kanske?

Är vi inte som de berömda helgonen, som ibland kunde få under och tecken att hända som svar på bön?

Nej, några helgon är vi ju inte, men Jesus har aldrig sagt att vi måste bli perfekta och helgonlika för att få svar på våra böner.

De nödlidande som bad om hjälp på Jesu tid var inga helgon, inte hans egna lärjungar heller. Men be botade sjuka och uppväckte döda de också.

Kanske är det så att det finns tro som inte alla har, en tro som några får som gåva, därför att den behövs just där och då.

När och hur och till vilka som får gåvan att bota sjuka och göra under, är Guds egen sak. Vi kan bara be, utan att vara säkra på vad som händer. När vi talar om bön med ungdomar brukar vi ofta säga att bön inte är en automat, så att man kan stoppa in en kexchockladbön och veta att det kommer ut just en kexchocklad. Vi får helt enkelt inte exakt det vi ber om. Och det kan ta lång tid att upptäcka att jag faktiskt blev bönhörd, men inte alls så som jag hade tänkt mig.

Jag tror att vi också kan känna igen oss där. Bönesvar, på samma sätt som hela livet, förstår jag i efterhand, längre fram, med perspektiv på mitt liv och vad som ha hänt mig. Då inser jag också att det jag längtade efter fick jag faktiskt, inte alltid, men ibland.

Men bön kan också ha en annan funktion, och den är nog den viktigaste tror jag. Jag skulle vilja kalla den bönens pedagogik. Det händer något med oss när vi ber, och den här lilla historien som kanske en och annan har hört förut, visar tydligt på det.

En dag stöter prästen i församlingen ihop med en församlingsbo ute på gatan. Hon anförtror honom ett problem; en av hennes arbetskamrater är elak och besvärlig mot henne. Hon gör hennes arbetsdagar till en plåga och hon har nästan börjat hata henne. Vad ska hon göra?

Prästen säger: Be för din arbetskamrat.

Några månader senare ses de igen, och då frågar prästen vad som har hänt när hon har bett.

Kvinnan säger, att arbetskamraten har inte blivit så mycket bättre, men det har hänt något med henne själv.

- Jag kan inte hata henne längre, säger hon till prästen.

Ja, men då har du ju fått bönesvaret, säger prästen till den något förvånade församlingsbon.

Här tror jag att vi har något av den djupaste meningen med bönen och kanske också svaret på varför Gud låter oss vänta. Berättelsen om Abrahams förhandling med Gud om de rättfärdigas antal i Sodom säger samma sak.

Gud vill pröva vad vi verkligen vill, och han vill ge oss det vi verkligen behöver. Och det kan vara något annat än vi själva tänker. Abrahams förhandling med Gud visar ju hur viktig några få rättfärdiga kan vara in en hel stad full av ondska, och församlingsbons bön för en elak medmänniska samma sak; bönen gör att kärlek och förståelse övervinner hat och ondska. Ondskan försvinner inte vips för att vi ber, sjukdomarna består och problemen är kvar, men bönen förändrar alltid något; och alltid oss själva. Psalmen 212 (som vi sjöng nyss) säger ju: *Ringaste barn som beder, lever*

*oändligt tryggt, mäktar långt mer än hjälten, som starkaste
fästen byggt. Måtte vi aldrig glömma var vi i världen går, att till
Guds eget hjärta den bedjandes suckar når.*

Det är väl därför vi fortsätter att be. För att bön gör oss trygga. Vi vänder oss till vår himmelske far, och litar på att han älskar oss och har omsorg om oss. Det har han ju visat tydligt när Jesus levde på jorden. Och vi tror att han är samma Gud idag.

Även om vi inte kan bevisa det. Men vi kan tro det och lita på det.
Amen